

Використання засобів фасилітативної міжособистісної взаємодії у процесі формування міжкультурної компетентності студентів-перекладачів

Н. Подковирофф, О. С. Цокур

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова
Corresponding author. E-mail: nanouchka.podkovyroff@gmail.com; scokur@ukr.net

Paper received 28.03.20; Accepted for publication 16.04.20.

<https://doi.org/10.31174/SEND-PP2020-227VIII91-06>

Анотація. У статті висвітлено найбільш доцільні засоби фасилітативної міжособистісної взаємодії у процесі формування міжкультурної компетентності студентів-перекладачів під час їхньої професійної підготовки. Фасилітативна міжособистісна взаємодія розуміється як такий обмін поведінковими реакціями суб'єктів в межах певної комунікативної ситуації професійної підготовки майбутніх перекладачів, під час якої вони виявляють здатність розуміти внутрішню організацію й структуру особистості носіїв рідної та іншої мов і культур, адекватно тлумачити їх почуття і вчинки, керувати проявом власних емоцій, формуючи ефективні взаємини за допомогою використання відповідних технік фасилітації («пошук майбутнього», «вихід за рамки», «мозковий штурм», «поляризація суджень», «відкритий простір»). Доведено, що використання засобів фасилітативної міжособистісної взаємодії сприяє більш стрімкому набуттю студентами-перекладачами міжкультурної компетентності як провідної властивості їх особистості як професіоналів, здатних до ефективного виконання своїх виробничих функцій як мовних посередників й медіаторів культур у сфері міжкультурної комунікації.

Ключові слова: професійна підготовка, формування міжкультурної компетентності, фасилітативна міжособистісна взаємодія, техніки фасилітації, студенти-перекладачі.

Вступ. У зв'язку з інтеграцією України у світове співтовариство та інтенсивним розвитком міжнародних відносин помітно збільшився попит на перекладачів як професійно обізнаних фахівців з іноземних мов, а також значно підвищилися вимоги до якості їхньої підготовки до здійснення функцій міжкультурної комунікації. Зумовлено це тим, що у сучасному світі роль перекладача стає більш відповідальною і вагомішою, оскільки з посередника, який задовольняє зовнішню потребу спілкування між людьми, розділеними лінгвоетнічними бар'єрами, він перетворюється на фахівця в галузі міжкультурної комунікації, забезпечуючи інформаційну діяльність суспільства шляхом реалізації функцій провідної – міжкультурної компетентності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Актуалізація проблем професійної підготовки майбутніх перекладачів, особливо в контексті формування їхньої міжкультурної компетентності, в наступний час зумовлена провідними цілями європейської мовної й освітньої політики [3, с. 127]. Останні орієнтують, з одного боку, на розвиток професійно важливих перекладацьких знань, умінь та навичок (Г. Єлізарова, А. Садохин). З іншого, – на формування професіоналізму перекладача як плюрилінгвальної та полікультурної особистості, здатної до плідної співпраці на міжкультурному рівні (І. Алексєєва, Л. Віссон, Л. Латишев, Г. Мірам, С. Попов, В. Провоторов) та всебічно поінформованої щодо виконання своїх виробничих функцій в міжособистісній сфері (Є. Бесєдіна, К. Скиба). Для цього, сучасні перекладачі повинні виявляти наступні якості: усвідомлення соціальної ролі перекладача; слідування кваліфікаційним вимогам і запитам ринку; здатність знайти підхід до клієнтів (маркетинг) та вести з ними справу, залишатися стресостійкими [7, с. 80].

Мета статті полягає у висвітленні найбільш доцільних засобів фасилітативної міжособистісної взаємодії у процесі формування міжкультурної компетентності студентів-перекладачів під час їхньої професійної підготовки.

Матеріали та методи. Для розв'язання поставлених завдань і досягнення мети, використано такі методи дослідження: *теоретичні* – аналіз, синтез, систематизація науково-педагогічної та навчально-методичної літератури для уточнення концептуального апарату дослі-

дження; порівняння, узагальнення, конкретизація способів оновлення професійної підготовки майбутніх перекладачів в контексті формування їхньої міжкультурної компетентності; *емпіричні* – діагностичні (анкетування, інтерв'ювання, бесіда, тестування), обсерваційні (пряме, побічне, включене спостереження, безпосереднє й опосередковане) та прогностичні (експертних оцінок, узагальнення незалежних характеристик) методи для вияву найбільш доцільних засобів фасилітативної міжособистісної взаємодії у процесі формування міжкультурної компетентності студентів-перекладачів.

Результати та їх обговорення. Приступаючи до опису специфіки використання засобів фасилітативної міжособистісної взаємодії під час вдосконалення професійної підготовки майбутніх перекладачів, ми враховували висновки науковців щодо сутності і структури міжкультурної компетентності [5, с. 129], а також особливостей застосування певних засобів фасилітації, яка тлумачиться як: глобальна довіра до людини, що визнає наявну в ній тенденцію зростати, розвиватися, реалізовувати свій потенціал [3, с. 38]; віра у споконвічну, конструктивну та творчу мудрість людини; переконання в соціально-особистісній природі засобів, що актуалізують конструктивний особистісний потенціал людини в процесах міжособистісного спілкування [4, с. 78]; стимулювання розвитку свідомості особистості, її незалежності, свободи вибору шляхом «провокування позитивних змін» на основі розуміння того, що її внутрішня сутність, будучи позитивною, конструктивною й соціальною, починає виявлятися і проявляти себе в людині кожного разу, коли в її взаєминах з іншою людиною (або іншими людьми) існує атмосфера безумовного позитивного прийняття, емпатичного розуміння й конгруентної самопрезентації [7, с. 93].

Отже, при викладанні педагогічних («Педагогіка», «Основи педагогічної майстерності») та мовних (зокрема, новогрецької мови та лінгвокраїнознавства Греції/Кіпру) дисциплін на факультеті романо-германської філології Одеського національного університету імені І.І. Мечникова, ми виходили з того, що студенти як майбутні перекладачі містять в собі певні ресурси для професійно-особистісного самопізнання, зміни Я-концепції й цілеспрямованої міжкультурної комунікативної поведінки, але доступ до цих ресурсів можливий тільки в

тому випадку, якщо створюється «певний клімат настанов, що фасилітують» [2, с. 134]. Серед них: справжність, щирість або конгруентність як процес безоцінного прийняття й усвідомлення студентом-перекладачем своїх власних реальних і актуальних відчуттів, переживань і проблем із подальшим їх точним озвучуванням у мові та представленням у поведінці способами, що не є травматичними для інших людей; безумовне позитивне прийняття як позиція, що не засуджує та приймає Іншого, визначає його цілісно, а не обумовлено; емпатійне розуміння як специфічний механізм слухання, точного сприйняття почуттів й особистісних смислів, пережитих Іншим, з метою проникнення в його внутрішній світ [1, с. 134].

Через це, на першому етапі навчання новогрецької як другої іноземної мови, умовно означеного як етап створення ціннісного образу рідної та іншої культур, ми, враховуючи знання студентів-перекладачів зі шкільних курсів гуманітарних дисциплін («Всесвітня історія», «Географія», «Всесвітня література», «Українська література», «Українська мова», «Історія України»), намагалися передусім стимулювати їх інтерес до пізнання грецької культури. Крім того, пробуджуючи бажання студентів проаналізувати й поглибити свої знання про відповідні мовні, освітні та культурні системи України та Греції, ми спочатку орієнтували їх зусилля на занурення у вертикальний контекст міжкультурної взаємодії, що відбувається всередині національної й етнічної культури. З метою пробудження більш глибокого пізнавального інтересу студентів до своєї особистості як суб'єкта й носія рідної культури в контексті розвитку їхньої позитивної етнокультурної ідентичності, під час викладання педагогічних дисциплін використовувалися методи біографічної рефлексії, ґрунтовані на аналізі власного досвіду, а також важливих подій життя і навчання, сімейних традицій і родинного виховання. Тому увага студентів спочатку приверталася до вивчення та аналізу власних стереотипів щодо: історії походження та сутності свого імені, його популярності в минулі часи й в умовах сучасності; частотності розповсюдження й смислових ознак власного прізвища (родинний куц); історії свого народу, його етнопедагогіки шляхом розширення уявлень щодо його культурних досягнень та внеску у загальну культуру народів світу.

Використовуючи зацікавленість студентів, особливо тих, які ніколи не звертали уваги на значення свого імені, співавтор статті передусім зробив мультимедійну презентацію історії походження свого імені (Нанушка/Татьяна/Соня) та його розповсюдження в Греції, а потім запропонувала студенткам з іменами Ганна/Тетяна/Соня прокоментувати дані, які містять українські джерела. Залучаючи студентів до подібної самопрезентації, дискусійне обговорення здійснювалося навколо конкретизації відповідей на запитання: Які найпоширеніші жіночі та чоловічі імена в Україні та Греції/Кіпрі? Що вони означають і яке їхнє історичне походження? Які риси в них відображено? Чи є аналоги власного імені в інших культурах? Чи відзначаються у родині свята, пов'язані не з днем народження, а з іменами членів родини (іменини)? Чи мав у минулому це саме ім'я хтось із інших членів родини? Чи відзначаються у релігійному співтоваристві свята, пов'язані з Вашим іменем? Чи залучались Ви до їх участі?

Особливе місце у процесі роботи зі студентами займали вправи, спрямовані на дослідження ними етніч-

ної картини світу, відображеної у національному фольклорі. При цьому, ознайомлюючи студентів з грецьким фольклором, викладач намагався долучити їх до виявлення особливостей ментальності етнічної спільності, тобто системи її світобачення – передусім, цінностей і норм, відображених у фольклорі; порівняння особливостей ментальності свого та інших народів на основі аналізу прислів'їв, усвідомлення універсальності основних людських цінностей та ідеалів. Для цього студенти добирали матеріал для презентацій: «Прислів'я моєї сім'ї» та «Прислів'я сім'ї мого друга з Греції» (метод самоаналізу), «Аналіз прислів'їв народів світу» (метод кроскультурного аналізу і коментування). Діяльність студентів організовувалась як процес занурення в культуру свого та грецького народу на основі використання такого інструменту виховання етнокультурної ідентичності, як мова, фольклор, обряди і звичаї, образні системи, історія етносу.

Певний інтерес студентів викликали завдання, які передбачали добір прислів'я, що мають схожість у різних мовах і в різних культурах за трьома рівнями відповідності: ідентичні, тобто такі, що мають однакове значення й однакову форму (наприклад, прислів'я «за двома зайцями поженешся – жодного не піймаєш» є в англійській, німецькій, російській та французькій мовах); ті, що мають однакове значення, але різне мовне оформлення у відображенні місцевих реалій (російське прислів'я «ворон ворону очей не виклює», іспанське – «один вовк не кусає іншого вовка», англійське – «яструб не виклює ока яструбам»); ті, що мають специфічне значення, що відбивають особливості ментальності (наприклад, у китайській мові немає прислів'їв, які відповідають за смислом російським прислів'ям і приказкам: «робота не вовк – у ліс не втече»). Результатом роботи став перелік прислів'їв, які відбивають загальнолюдські цінності та національні особливості народів, мови яких вивчали студенти експериментальної групи. Останні виявили усвідомлення того, що в мові відображається набір образів, представлених у висловах кожного народу. Вони відбивають особливості культурного та природного світів, у яких народилися та виховувалися люди. Прислів'я регулюють соціальну поведінку людей, що ґрунтується на різній ієрархії цінностей у різних культурах. Фольклор виражає народну мудрість, а також є відображенням світобачення, спостережень і досвіду багатьох поколінь. Його мета – орієнтувати людину в навколишній дійсності, дати їй раду, навчити чи застерегти її. Знання фольклору будь-якого народу сприяє кращому розумінню образу думок і характеру його представників. Згодом, з метою розвитку позитивної етнокультурної ідентичності, студенти-перекладачі залучалися до анкетування з метою подальшого обговорення питань, які стосувалися культурного портрета представника їхнього етносу та українського народу загалом. За допомогою аргументування «за» або «проти» тверджень, поданих в анкеті, студенти змогли оцінити свої почуття до рідної культури, виявити важливість приналежності до неї та володіння її мовою, порівняти ставлення до своєї культури зі ставленням до інших культур тощо.

На другому етапі навчання новогрецької мови, умовно означеного як етап багатокультурного ціннісного самовизначення, створювалася основа для здійснення ефективної фасилітативної міжкультурної взаємодії

студентів-перекладачів з викладачем – носієм новогрецької мови та культури. При цьому було враховано, що стосунки між людьми як представниками різних культур відбуваються у трьох площинах: аксеологічній, стосується оцінювання (добрий Інший чи ні, подобається мені чи не подобається; він такий, як я, чи гірший або кращий за мене); праксеологічній, що відповідає за відстань та дистанцію щодо Іншого (чи помічаю я цінність іншої людини; чи ідентифікую себе з нею; чи намагаюся її асимілювати, накинути їй свої власні погляди на дійсність; нейтральний я чи байдужий щодо Іншого); епістемологічній, яка стосується особистих знань про когось Іншого (чи усвідомлюю я ідентичність іншої людини, чи навпаки не маю про неї жодного поняття) [1, с. 128]. Виходячи з цих настанов, «горизонтальний» контекст фасилітативної міжкультурної взаємодії моделювався на заняттях з новогрецької мови у вигляді перебігу ситуацій, у яких основний акцент робився на розвитку культурної сприйнятливості та емоційно-ціннісного ставлення студентів до інших культур. Зокрема, залучаючи студентів до пізнання новогрецької мови і культури Греції/Кіпру, ми намагалися зберегти баланс толерантності культурних цінностей у їх взаємодії з її представниками, переорієнтовуючи їх етноцентристське ставлення до інших культур на етнорелятивістське шляхом усвідомлення культурного контексту міжкультурної комунікації.

Більш глибокому розумінню студентами своєї етнокультурної ідентичності сприяло виконання переліку Веб-квестів. Застосування Інтернет-ресурсів щодо розв'язування автентичних завдань мотивувало студентів до вирішення проблем із неоднозначним рішенням, розвиваючи тим самим їхнє вміння працювати як індивідуально, так і в групі під час пошуку інформації та перетворення її на більш складне знання (розуміння). На шляху пробудження суб'єктності студентів, які мали усвідомити суть свого нового професійного статусу як медіатора культур в сфері міжкультурної комунікації, використовувалися засоби Веб-квесту: «Український та грецький національний характер». При проведенні аналітичного дослідження рис означених національних співтовариств, студентам, які розподілялися на три групи («корінні жителі», «представники етнічних меншин», «іноземці», «перекладачі-експерти»), рекомендувалося дотримуватися наступних настанов: пізнати національний характер означає відчути й відобразити «душу народу», його духовність; специфічні особливості національного характеру українського та грецького народу проявляються в сукупності типових рис, але цілісного значення набуває не сам перелік характеристик, а їхня структура та форма вираження. При цьому, оцінюючи особливості національного характеру українців і греків, подані з позиції «корінних жителів», студенти в ролі «іноземців», сприймаючи культурні реалії, що пояснюють ціннісні відмінності рідної та іншої культур, представляли погляди на українців та греків з позиції «Іншого». Студенти в ролі «перекладачів» та «експертів» як «представників Ради Європи» готували рекомендації, що містили основні принципи ефективної міжкультурної взаємодії українців та греків. По завершенні Веб-квесту, чому передувала жвава дискусія, студенти доходили висновку, що національному характеру українців притаманні такі основні визначення: інтровертність, яка виражається в зосередженні на проблемах внутрішніх, індивідуальних (індивідуалізм); прояв сентиментальнос-

ті, емпатії, чуттєвості, потяг до краси, естетизм; анархічний індивідуалізм, який проявляється в прагненні до особистісної свободи з неприйняттям дисципліни та відсутністю організації, домінуванням почуттів та емоцій над волею. Індивідуалізм внутрішній поєднується із зовнішніми проявами колективізму. Національний характер формується та може змінюватися частково протягом певного часу під впливом історичних, культурних, соціальних чинників у процесі розвитку нації. Натомість, незважаючи на це, основою національного духу українців є патріотизм і почуття Батьківщини, спрямованість на впровадження своєї національної ідеї, але так, щоб це було гідним, глибоким і мудрим для всього людства. Відчуття себе часткою українського народу, гордість за нього – це прояв високого духу українців, що є несумісним із ненавистю та неповагою до інших народів і культур.

На відміну від цього, національному характеру греків притаманні безтурботно-філософське ставлення до буття й здоровий спосіб життя, завдяки чому у країні досить низький рівень злочинності, чоловіки є чемпіонами Європи по довголіттю. Греки, незважаючи на велику кількість церков і монастирів, помірно релігійний народ, оскільки практично всі відвідують церкви, але значна частина лише на Різдво та Великдень. Греки пишануться всім, що пов'язане з їх багатовіковою історією, вони не зносять пам'ятників, не засуджують свого минулого, а завжди і у всьому відчують себе нащадками древніх еллінів. Вони люблять і вмюють розважатися (немає ніде в Європі такої кількості фестивалів, свят і вихідних, а за кількістю ресторанів, таверн, барів і дискотек Греції важко знайти собі рівних. При всьому цьому сильне алкогольне сп'яніння – елемент не тільки не обов'язковий, але і вкрай рідкісний!), їм подобається бути на людях, на вулиці, на свіжому повітрі, чому сприяє клімат країни. Не можуть греки відмовити собі ще в одному задоволенні – в сістї: відпочинок в середині дня (з 14.00 до 17.00). У ці години міста вимирають, магазини закриваються, тому що греки обідають і віддаються пообіднього сну. А з 21.00 починається нічне життя, яке тут дуже різноманітне: народ виходить на вулиці і заповнює таверни, бари і «грецькі нічні клуби» – «бузукі» (розважальні заклади, де грає жива грецька музика), які працюють до 3 або 4 годин ранку. Добре висловлюють національний характер численні і різноманітні народні танці («сіртакі», «каламатьянос», «кочари» та ін.), оскільки, мабуть, немає грека, який не вмів би танцювати та не робив би це з особливим задоволенням!

Веб-квест під назвою «Культурна капсула України і Греції/Кіпру», було спрямовано на складання відповідних «культурограм» студентами в ролі «корінних жителів» цих країн. Вивчаючи різні погляди, студенти повинні були скласти «Типовий портрет українця/українки» та «Типовий портрет грека/гречанки», застосовуючи засоби міжкультурного виміру. Шляхом групової дискусії, кожна підгрупа студентів мала можливість рефлексувати бачення себе як представника української або грецької культури на основі відповідей на наступні запитання: Які якості та особливості є першорядними, коли ви характеризуєте свій/чужий народ? Якими якостями Ви як представник української/грецької культури особливо пишаєтеся? Які з них викликають у Вас почуття сорому? Чи збігається зовнішнє сприйняття представників української/грецької культури з Вашим власним? Чим відрізняється Ваше уявлення про україн-

ців/греків від того, як бачать їх представники інших культур? У чому причина розбіжностей у цих уявленнях? Як світ сприймає українців/греків? Які риси в портреті українця/грека роблять його потенційно успішним учасником міжкультурної взаємодії?

Поєднанням вивчення новогрецької мови і культури Греції/Кіпру став Інтернет-проект «Планування туристичної подорожі до Афіні/Солоніки». Для створення проекту використовувалися оригінальні матеріали, завдання різного рівня (репродуктивні, репродуктивно-когнітивні, когнітивні, когнітивно-креативні, креативні), а також різні техніки фасилітації, серед яких: «пошук майбутнього», «вихід за рамки», «мозковий шторм», «поляризація суджень», «відкритий простір» [7, с. 57]. Як результат, поступове усвідомлення цінності Іншого, визнання альтернативності культурних цінностей, необхідності варіативності поведінки виводило студентів як реальних учасників міжкультурної взаємодії на новий рівень рефлексії – від «адаптації до відмінностей» до «пошуку спільного» між культурами. Крім того, залучення Іншого у свій внутрішній контекст, сприяло набуттю студентами-перекладачами здатності до фасилітативної міжкультурної взаємодії, а через неї – відчувати себе не тільки мовними посередниками, але й медіаторами культур в сфері міжкультурної комунікації: «Я відчуваю себе більш упевнено, коли знаю, як порівнювати культури», «Якою б не була ситуація, я можу подивитися на неї з позиції різних культур», «Кожному в сучасному світі потрібно мати транскультурне мислення», «Я можу приймати рішення, вийшовши за межі своєї власної культури».

Висновки. Наш педагогічний досвід щодо вдосконалення професійної підготовки майбутніх перекладачів на підставі використання засобів фасилітативної міжособистісної взаємодії засвідчив, що вони суттєво впливають на процес і результат формування в них міжкультурної компетентності. При застосуванні під час навчання новогрецької як другої іноземної мови, означені засоби значно прискорюють перехід студентів-перекладачів з нижчого – монокультурного рівня (етноцентризм), коли особистість студента-перекладача знаходиться під владою рідної культури та відповідних їй способів мислення, на наступні – міжкультурний (релятивізм як «закоханість» в іншу культуру) та транскультурний (синтез, неупереджене розуміння культур, коли особистість студента-перекладача виявляє здатність побачити обидві культури «зверху», займаючи свою усталену позицію в діалозі культур) рівні. Фасилітативна міжособистісна взаємодія виявила свої властивості як такий обмін поведінковими реакціями суб'єктів в межах певної комунікативної ситуації професійної підготовки майбутніх перекладачів, під час якої вони виявляють здатність розуміти внутрішню організацію й структуру особистості носіїв рідної та іншої мов і культур, адекватно тлумачити їх почуття та емоції, керувати проявом власних емоцій, формуючи ефективні взаємини за допомогою використання відповідних технік фасилітації. Загалом, використання засобів фасилітативної міжособистісної взаємодії сприяло більш стрімкому набуттю студентами-перекладачами властивостей не тільки мовних посередників, але й медіаторів культур в сфері міжкультурної комунікації

ЛІТЕРАТУРА

1. Демецька В. В. Теорія адаптації: кроскультурні та перекладознавчі проблеми: монографія. Херсон: ТИТАН, 2006. 343 с.
2. Димухаметов Ф.С. Фасилітація в системі підвищення кваліфікації педагогів: монографія. Магнітогорск, 2006. 421 с.
3. Ніколаєва С.Ю. Міжкультурна іншомовна освіта в Україні: ключові проблеми. *Молодий вчений*, 2015. № 8(1). С. 125–131.
4. Роджерс К. Становление личности. Взгляд на психотерапию / пер. с англ. М. Злотник. Москва: ЭКСМО-Пресс, 2001. 416 с.
5. Садохин А.П. Межкультурная компетентность: понятие, структура, пути формирования. *Журнал социологии и социальной антропологии*. Москва, 2007. Т. 10. № 1. С. 125–139.
6. Скиба К.М. Професійна підготовка перекладачів у країнах-учасниках болонського процесу. Педагогічний процес: теорія і практика, 2014. №4. С. 80–86.
7. Солодка А.К. Фасилітація кроскультурної взаємодії: навч.-метод. посібник для студентів вищих навчальних закладів. Миколаїв: Іліон, 2014. 228 с.

REFERENCES

1. Demets'ka V.V. Teoriya adaptatsiyi: kros-kul'turni ta perekladoznavchi problem: monografiya. Kherson: TITAN, 2006. 343 p.
2. Dimukhametov F.S. Fasilitatsiya v sisteme povysheniya kvalifikatsiyi pedagogov: monografiya. Magnitogorsk, 2006. 421 p.
3. Nikolayeva S.Y. Mizhkul'turna inschomovna osvita v Ukraini: klyuchovi problemy. *Molodiy vcheniy*, 2015. N 8(1). P. 125–131.
4. Rogers. K. Stanovleniye lichnosti. Vzgl'yad na psikhoterapiyu / translated from English by M. Zlotnik. Moscow: EKSMO-Press, 2001. 416 p.
5. Sadokhin A.P. Mezhhkul'turnaya kompetentnost': ponyatiye, struktura, puti formirovaniya. *Zhurnal sotsiologiyi I sotsial'noy antropologiyi*. Moscow, 2007. V. 10. N1. P. 125–139.
6. Skiba K.M. Profesiynna pidgotovka perekkladachiv u krainakh-uchasniyakh bolons'kogo protsesu. *Pedagogichnyy protses: teoriya i praktyka*, 2014. N4. P. 80–86.
7. Solodka A.K. Faslylitatsiia kros-kul'turnoi vzaiemodii: navchal'no-metodychnyy posibnyk dlya studentiv vyshchyykh navchal'nykh zakladiv. Mykolayiv: Ilion, 2014. 228 p.

The utilization of ways of the facilitative inter-personal interaction in the process of formation of the inter-cultural competence of students-interpreters

N. Podkovyrov, O. S. Tsokur

Abstract. The article under study presents our attempt to elucidate most effective ways of the facilitative inter-personal interaction in the process of formation of the inter-cultural competence of students-interpreters during their professional training. In fact, the facilitative inter-personal interaction is understood as a certain exchange of behavioral reactions of the acting parties in the framework of a particular communicative situation related to the professional training of future interpreters during which the latter expose their own capability to comprehend the internal organization and structure of native speakers of the language studied, to adequately interpret their feelings and actions, learn to master their own emotions by creating effective relations with the help of the relevant facilitative techniques, such as: (“in search of the future”, “expanding the boundaries”, “the brain-storm”, “exploring the polarity of opinions”, “exploring the open space”, etc.). According to our personal observations, the utilization of ways of the facilitative inter-personal interaction, has proved effective for a swift promotion of students-interpreters’ mastering the inter-cultural competence as being a primary aptitude of a professional who would be capable of effective performance of his/her functions as those of the linguistic and cultural mediators in the sphere of the inter-cultural communication.

Keywords: the professional training, formation of the inter-cultural competence, the facilitative inter-personal interaction, the facilitative techniques, students-interpreters.